

ורפוא ירפא

וְכִי יִרְבֵּן אֲנָשִׁים וְהָכָה אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְּאֶגְרֹף וְלֹא יָמוּת וְנִפְל לְמַשְׁכָּב: אִם יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל מַשְׁעֲנֵתוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה רַק שְׁבֵתוֹ יִתֵּן וְרַפָּא יִרְפָּא: (שמות כא יח-ט.)¹

מסכת בבא קמא דף פה עמודים א-ב

ולרבנן בתראי דאמרי: כל שחייב בְּשִׁבְתָּ חייב בריפוי, וכל שאינו חייב בְּשִׁבְתָּ אינו חייב בריפוי, ריפוי דתנא ביה קרא למה לי? מיבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל; דתניא, דבי ר' ישמעאל אומר: ורפא ירפא (שמות כא יט) - מכאן שניתן רשות לרפוא לרפאות.² רב פפא משמיה דרבא אמר: אמר קרא: ורפא ירפא, ליתן רפואה במקום נזק. האי מבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל, דתנא דבי רבי ישמעאל: ורפא ירפא - מכאן שניתנה רשות לרפוא לרפאות! אם כן, נכתוב קרא "ורפוא ירפא", שמע מינה: ליתן רפואה במקום נזק.³

מסכת ברכות דף ס עמוד א

דאמר רב אחא: הנכנס להקזי דם אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהי שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאני, כי אל רופא נאמן אתה ורפואתך אמת, לפי שאין דרכן של בני אדם לרפאות אלא שנהגו. אמר אביי: לא לימא אינש הכי, דתני דבי רבי ישמעאל: "ורפא ירפא" - מכאן שניתנה רשות לרפוא לרפאות.⁴

מסכת פסחים פרק ד משנה ט

ששה דברים עשה חזקיה המלך על שלושה הודו לו ועל שלושה לא הודו לו ... כיתת נחש הנחושת והודו לו. גנז ספר רפואות והודו לו ...⁵

¹ יש פסוקים אחרים בתורה בהם מצוי השורש רפ"א, כמו: "וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת אַבְיִמֶלֶךְ" (בראשית כ יז), "וְהִנֵּה נִרְפָּא נֶגַע הַצִּרְעָת מִן הַצִּרְעָה" (ויקרא יד ג), וכמובן תפילתו של משה בעד אחותו מרים: "אֵל נָא רַפֵּא נָא לֵה" (במדבר יב יג). אבל לעניינינו, כפי שנראה להלן, שייך יותר הפסוק במרה, שמות טו כו: "וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְהִיָּשֶׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רַפְּאֵךְ", שהוא הבטחה לרפואה מגבוה אם לא נחטא. לכך ניתן גם לצרף את הפסוק בשמות כג כה: " ... וַיִּבְרַךְ אֶת לְחֶמֶךְ וְאֶת מִימֶיךָ וְהִסְרִתִּי מִחֲלָה מִקְרַבְךָ" למרות שאין שם רפ"א.

² בקטע זה, ברור לגמרא שמי שחבל בחברו וגרם לו שִׁבְתָּ (ביטול מלאכה, הפסד הכנסה), גם אם לא גרם לו נזק פיסי והוא מתהלך על משענתו (ראה פירוש רש"י: "על בוריו וכוחו"), חייב לשלם דמי ריפוי בנוסף לדמי ביטול מלאכה. שהרי התורה קושרת את שניהם בבירור, כדברי הפסוק: "אִם יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל מַשְׁעֲנֵתוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה רַק שְׁבֵתוֹ יִתֵּן וְרַפָּא יִרְפָּא". אבל מספיק היה לכתוב: "רק שבתו יתן ורפא". מדוע חוזרת התורה ושונה בלשון כפולה: "וְרַפָּא יִרְפָּא"? אלא, ללמדנו דבר אחר: שכלל נתנה רשות לרפוא (לרופאים, לשון אבן עזרא) לרפא. לעסוק ברפואה, להתערב כביכול בהנהגת הקב"ה הטבע העולם.

³ בקטע זה קושרת הגמרא את דמי הריפוי בנזק ולא בשִׁבְתָּ. אך כאן המהלך הוא הפוך. ברור לגמרא שאנו הולכים בשיטת ר' ישמעאל שהחידוש הנלמד מהלשון הכפולה ורפא ירפא הוא שניתנה רשות לרופאים לרפא. השאלה היא רק: מאיפה לנו תשלום על הריפוי? אומרת הגמרא: יכולת לכתוב: ורפא ירפא. שרופא יכול לרפא. למה הלשון המיוחדת ורפוא ירפא? אלא מכאן שיש תשלום של דמי הריפוי, לצד התשלום על הנזק. מי שרוצה להעמיק בנושא, מוזמן לעיין בדפים אלה שבתחילת פרק החובל במסכת בבא קמא. כולם מיוסדים על המשנה הפותחת פרק זה: "החובל בחברו חייב עליו משום חמישה דברים: בנזק, בצער, בריפוי, בשבת ובושת". מה שחשוב לנו הוא להראות שהאמרה השגורה "ורפא ירפא" - מכאן שניתנה רשות לרופא לרפא, שמקורה בסוגיה זו, קשורה קשר הדוק, בדיון ההלכתי, לענייני ממונות ותשלומי חובל בחברו. כדברי הירושלמי במקבילה במסכת בבא קמא פרק ח דף ו: "רבי שמעון אומר: חידוש חידש הכתוב בפרשה הזאת, שיתן לו שבת וריפוי: רק שבתו יתן ורפא ירפא". נראה ששני החידושים, תשלום דמי הריפוי והרשות של האדם להתערב בתהליכי הטבע ולעסוק ברפואה, אחוזים בקשר דו-כיווני הדוק. מחד גיסא, אי אפשר לפסוק לנחבל דמי ריפוי אם אין רשות לבני אדם לעסוק ברפואה. מאידך גיסא, לא יעלה על הדעת שהחובל - המזיק - יפטור את עצמו מדיני ריפוי ויאמר: לזה ידאג הקב"ה, את זה יעשה הזמן והטבע. זה לא באחריותי. ועדיין, הלשון "שנתנה רשות לרפא" נשמעת כמו איזו מגבלה ואומרת דרשני. מה מידת הרשות והיקפה? אולי היא מוגבלת למקרה שלפנינו של ריפוי בגין חבלה מהטעם שאמרנו שלא יעלה על הדעת שהחובל יפטור את עצמו, אבל במחלה סתם לא? וההפך, למה רשות ולא מצוה? מרגע שנתנה רשות כזו, האין זו חובה? חובה להגיש סיוע רפואי ואפילו חובה ללמוד רפואה ולהתמחות בה, למה רק "רשות"?

⁴ יצאנו מדין רפואה של חובל ומזיק לנושר הרפואה והריפוי הכללי. רב אחא מציג עמדה ברורה שאין לאדם, אלא לבטוח אלא בה' ואם בכל זאת אנו הולכים לרפוא, אין זה אלא משום שכך נהגו; מעין הסכמה של בדיעבד עם ההליכה לרופאים. ראה בגמרא שם שרבי אבהו אף הקצין דעה זו של רב אחא והחיל אותה אפילו על הליכה לבית המרחץ ועל נס שארע לו שם. אבל אביי אינו מסכים ומזכיר את שיטתו של תני דבי רבי ישמעאל (שבנוסחאות שבידינו נמצאת בגמרא אבל לא במכילתא דרבי ישמעאל!) שניתנה רשות לרופא לרפא. נראה שהגישה האמביוולנטית לרפואה לא הוכרעה, גם לא בעקבות דבריו של ר' ישמעאל. אביי מפרשה באופן מורחב ואילו רב אחא טוען לפירוש מאד מצומצם.

⁵ וכן הוא בגמרא פסחים נו ע"א (וברכות י ע"ב): "תנו רבנן: ששה דברים עשה חזקיהו המלך, על שלושה הודו לו ועל שלושה לא הודו לו. על שלושה הודו לו: גנז ספר רפואות - והודו לו, כתת נחש הנחשת - והודו לו ... ופירש רש"י בגמרא פסחים שם: "וגנז ספר רפואות - כדכתיב: והטוב בעיניך עשית, ואמרין בברכות שגנז ספר רפואות. לפי שלא היה לבם נכנע על חולים אלא מתרפאין מיד". כך גם פירש ברטנורא על המשנה בפסחים שם. אבל הרמב"ם (שהיה רופא!), בפירושו למשניות פסחים שם, יוצא חוצץ נגד

אגדת בראשית (בובר) פרק יא

יש לקה וביקש מאביו - זה חזקיהו.⁶ בשעת שחלה והסב פניו אל הקיר, שנאמר: "ויִסֵּב חֶזְקִיָּהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל ה' ... זָכַר נָא אֶת אֲשֶׁר הִתְהַלַּקְתִּי לְפָנֶיךָ בְּאֶמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם וְכוּ' " (ישעיה לח ב ג). מהו "זכור נא"? אלא כשחטאו ישראל שלח עליהם נחשים שרפים. כשצעקו אל משה, אמר לו הקב"ה: "עשה לך שרף וגוי ויעש משה נחש וגוי" (במדבר כא ח ט). וכך היה עומד נחש הנחשת, כל זמן שאדם נישך, היה מסתכל בו ומתרפא. עד שעמד חזקיהו וראה את ישראל זונים אחריו, אמר: עכשיו כל מי שהוא צריך להתרפאות יהא הולך אצל זה ומניח את הקב"ה? העבירו, שנאמר: "וכתת נחש נחשת וגוי" (מלכים ב יח ד). התחילו לומר: מה אתה עושה? מה שהתקין משה, את סותר? אמר להן: כל מי שצריך להתרפאות יסתכל בקב"ה ויתרפא, שנאמר: "הביטו אליו ונהרו ופניהם אל יחפרו" (תהלים לד ו), וכן הוא אומר: "בה' אלהי ישראל בטח ואחריו לא היה כמוהו" (מלכים ב יח ה) - זה שלקה וביקש מאביו.⁷

אבן עזרא שמות פרק כא פסוק יט

ורפא ירפא - לאות שנתן רשות לרופאים לרפא המכות והפצעים שיראו בחוץ. רק כל חולי שהוא בפנים בגוף ביד השם לרפאותו. וכן כתוב: "כי הוא יכאיב ויחבוש" (איוב ה, יח). וכתוב באסא: "גם בחוליו לא דרש את ה' כי אם ברופאים" (דברי הימים ב טז יב). והנה הכתוב הפריש, כי לא אמר ורפא וְרָפָא מן הבנין הקל, רק ורפא וְרָפָא שהוא מהבנין הכבד.⁸

מסכת סנהדרין דף קא עמוד א

כתיב: "כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך" - וכי מאחר שלא שם - רפואה למה? אמר ליה, הכי אמר רבי יוחנן: מקרא זה מעצמו נדרש, שנאמר: "ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך" - אם תשמע לא אשים, ואם לא תשמע - אשים, אף על פי כן כי אני ה' רפאך.⁹

דעה זו ואומר: "ספר רפואות, היה ספר שהיה בו סדר רפואות במה שאין מן הדין להתרפות בו, כגון מה שמדמין בעלי "הטלסמאת" שאם עושיין "טלסם" בסדר מסוים מועיל לחולי פלוני וכיוצא בזה מדברים האסורים. ומחברו לא חברו אלא על דרך הלימוד בטבעי המציאות ... וכאשר קלקלו בני אדם ונתרפאו בו, גנזו. ואפשר שהיה ספר שיש בו הרכבת סמים המזיקין כגון סם פלוני מרכיבין אותו כך, ומשקין אותו כך, וגורם למחלה זו זו, ורפואתו בכך וכך ... וכאשר קלקלו בני אדם והיו הורגין בו, גנזו. ולא הארכת לידבר בענין זה אלא מפני ששמעתי וגם פירשו לי, ששלמה חבר ספר רפואות שאם חלה אדם באיזו מחלה שהיא פנה אליו ועשה כמו שהוא אומר ומתרפא. וראה חזקיהו שלא היו בני אדם בוטחים בה' במחלותיהם אלא על ספר הרפואות, עמד וגנזו. ומלבד אפסות דבר זה ומה שיש בו מן ההזיות, הנה ייחסו לחזקיהו ולסיעתו, שהודו לו, סכלות שאין ליחס דוגמתה אלא לגרועים שבהמון. ולפי דמיונם המשובש והמטופש אם רעב אדם ופנה אל הלחם ואכלו שמתרפא מאותו הצער הגדול בלי ספק, האם נאמר שהסיר בטחונו מה? והיו שוטים יאמר להם! כי כמו שאני מודה לה' בעת האוכל שהמציא לי דבר להסיר רעבוני ולהחיותני ולקיימני, כך נודה לו על שהמציא רפואה המרפאה את מחלתי כשאשתמש בה. ולא הייתי צריך לסתור פירוש זה הגרוע לולי פרסומי".

⁶ המדרש דורש שם את הפסוק מספר מיכה ז ט: "זַעַף ה' אֶשָׂא כִּי חָטָאתִי לוֹ" ומציג את איוב כדמות שלילית שלקה (בייסורים) ובעט, לעומת חזקיהו שלקה (חלה עד שנטה למות) והתפלל לקב"ה ("ביקש מאביו").

⁷ חזקיהו לא רק גנז ספר רפואות, אלא גם כיתת את נחש הנחשת שעשה משה. האם מכאן נוכל להביא ראיה לשיטת רש"י (שלא היו בוטחים בה') או לשיטת הרמב"ם (שהיה בספר הרפואות עבודה זרה או נזק ממשי)? מלשון המדרש נראה לכאורה כרש"י: "התחילו לומר: מה אתה עושה? מה שהתקין משה, את סותר? אמר להן: כל מי שצריך להתרפאות יסתכל בקב"ה ויתרפא". ולכן גם נוכל לצרף את המשנה בראש השנה פרק ג משנה ח: "וכי נחש ממת או נחש מחיה? אלא בזמן שישאל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהן שבשמים היו מתרפאים ואם לאו היו נימוקים". אלא שרש"י עצמו מפרש בגמרא בפסחים נו ע"א: "כתת נחש הנחושת - לפי שהיו טועים אחריו". ושטיינזלץ שם מרחיב: "משום שעשאוהו ישראל עבודה זרה". ועדיין כף המאזניים מעוין. מה גם שהרמב"ם, לשיטתו, יכול להסתדר עם המשנה בראש השנה, כי גם אם ניתנה רשות לרופא, תמיד טוב גם להתפלל ולשפוך שיח ולזכות בסייעתא דשמיא. וכבר זכינו לדון **בנחש הנחושת** בפרשת חוקת. ראה גם דבריני **נחושתן** שם. ולעצם הרעיון שדורות מאוחרים ביטלו או שינו דברים שעשה או גזר משה, גם על כך יש להרחיב בהזדמנות אחרת. כמקדמה, ראה הגמרא בסוף תענית, דף כד ע"א: "אמר ר' יוסי בר חנינא: ארבע גזירות גזר משה רבינו על ישראל, באו ארבעה נביאים וביטלום". ראה שם.

⁸ כאן אבן עזרא עדיין מתון ומנסה לאזן ולפשר בין דברי הגמרא על הרשות שנתנה לרופא (רפואה חיצונית) ובין "כי אני ה' רופאך" (רפואה פנימית). בפירוש הקצר על הפסוק שלנו הוא אומר דברים הרבה יותר חריפים (שנראה שמסבירים גם את דבריו על הבנין הקל והכבד של השורש רפ"א): "ולתיר דברי הרופאים, דברי יחיד הם. כי לפי דעתך, כי האמת להישען ישר דרך על בוראו ולא על בינתו. כן בדרך המזלות ובדרך הרפואות. כי הכתוב אמר: אני ד' רופאך (שמות טו כו), ואין צורך לעשות רופא אחר שותף עמו. וכן אמר: והסירותי מחלה מקרבך (שמות כג, כה). ובך את לחמך ואת מים מיםך (שמות כג, כה). והפך זה: אשר לא תוכל להירפא (דברים כח, כז), גם בחוליו לא דרש את ה' כי אם ברופאים (דה"ב טז יב), וכן כתוב: מחצתי ואני ארפא (דברים לב לט), כי הוא יכאיב ויחבוש (איוב ה, יח). וטעם ורפא ירפא - מבנין הכבד הדגוש. ואיננו כמו הקל. והמכה היא מיד האדם, ויוכל האדם לרפאותה, ומי ירפא שיכה השם? רק הכתוב אמר: יך ויחבשנו (הושע ו א)". מעניין מה היה הרמב"ם אומר לאבן עזרא אם היו נפגשים? ומי חסר לנו כאן? רמב"ן שהיה גם הוא רופא.

⁹ בעקבות אבן עזרא (בהערת השוליים הקודמת) שהביא את הפסוק במרה: "כי אני ה' רופאך", נעשה סטיה קלה מהנושא שלנו לדון בדרשות על פסוק זה. הגמרא עומדת על הסתירה הפנימית שבפסוק בין "לא אשים עליך", היינו שלא תחלה כל עיקר ובין "אני ה' רופאך", היינו שיש צורך ברפואה. ההסבר שהיא מציעה הוא שאם אכן נשמע בקול ה' ולא נחטא, לא נחלה. אבל אם בכל זאת

רש"י שמות טו כו

לא אשים עליך - ואם אשים הרי היא כלא הושמה - כי אני ה' רופאך, זהו מדרשו. ולפי פשוטו, כי אני ה' רופאך ומלמדך תורה ומצות למען תנצל מהם, כרופא הזה האומר לאדם אל תאכל דבר זה פן יביאך לידי חולי זה וכן הוא אומר: "רְפָאוֹת תִּהְיֶה לְשֶׁרֶף וְשִׁקּוּי לְעֲצָמוֹתַיִךְ" (משלי ג ח).¹⁰

דברי הימים ב פרק טז פסוק יב

וַיִּחַלְא אֶסָא בְּשֵׁנַת שְׁלוֹשִׁים וַתִּשָּׁע לְמַלְכוּתוֹ בְּרַגְלָיו עַד לְמַעְלָה חָלְיוֹ וְגַם בְּחָלְיוֹ לֹא דָרַשׁ אֶת ה' כִּי בְרָפְאִים.¹¹

רמב"ן ויקרא פרק כו פסוק יא

והכלל כי בהיות ישראל שלמים והם רבים, לא יתנהג עניינם בטבע כלל, לא בגופם, ולא בארצם, לא בכללם, ולא ביחיד מהם. כי יברך השם לחמם ומימם, ויסיר מחלה מקרבם, עד שלא יצטרכו לרופא ולהשתמר בדרך מדרכי הרפואות כלל, כמו שאמר: (שמות טו כו) כי אני ה' רופאך. וכן היו הצדיקים עושים בזמן הנבואה. גם כי יקרה עון שיחלו לא ידרשו ברופאים רק בנביאים ... אבל הדורש השם בנביא לא ידרוש ברופאים. ומה חלק לרופאים בבית עושי רצון השם, אחר שהבטיח וברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך:¹² ... וזו היא כונתם באמרם (שם) ורפא ירפא - מכאן שנתנה רשות לרופא לרפוא. לא אמרו שנתנה רשות לחולה להתרפאות, אלא כיון שחלה החולה ובא להתרפאות כי נהג ברפואות, והוא לא היה מעדת השם שחלקם בחיים, אין לרופא לאסור עצמו מרפואתו. לא מפני חשש שמא ימות בידו, אחרי שהוא בקי במלאכה ההיא, ולא בעבור שיאמר כי השם לבדו הוא רופא כל בשר, שכבר נהגו. ועל כן האנשים הנצים שהכו זה את זה באבן או באגרופ (שמות כא יח), יש על המכה תשלומי הרפואה. כי התורה לא תסמוך דיניה על הנסים, כאשר אמרה (דברים טו יא) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ, מדעתו שכן יהיה. אבל ברצות השם דרכי איש אין לו עסק ברופאים.¹³

נחטא, כפי שפרשני הגמרא והמקרא (שפתי חכמים על הפסוק) מסבירים שהרי אין צדיק בארץ שלא יחטא, הקב"ה ירפאך בכל זאת. האם מכאן אפשר להוכיח כשיטה שאין לאדם להתערב בתהליך הריפוי? לאו דווקא. פסוק זה מופיע בפרשת בשלח כמין אידיאל, כמו הברכות בפרשות אחרות בתורה, אבל פרשת משפטים "ורפוא ירפא" מתמודדת עם המציאות האנושית שבה בני אדם חוטאים אבל גם משכילים ומבינים יותר ויותר ובעזרת "החונן לאדם דעת", את חוקי הטבע המונחים בבריאה

¹⁰ "מדרשו" היא הגמרא בסנהדרין שראינו לעיל. אבל הפשט, אומר רש"י הוא שרפואה היא גם הקפדה על חיים חומריים ורוחניים בריאים שמראש מונעים מחלות וצורך ברפואה מרפאת. והרי זה בדיוק מה שנקרא בימינו רפואה מונעת, הגיינה, חיים בריאים. ראה פירוש גור אריה על רש"י זה: "משמע מדברי רש"י כי אני ה' רופאך, כלומר אני רופא שלך ומלמד אותך שלא יבא עליך חולי ... ויהיה "רופאך" תואר כמו רופא, ונקרא "רופאך" אף בשעה שאינו מרפא - אך שהוא מלמד לו שלא יחלה". ראה גם בכור שור על הפסוק: "וזהו כי אני ה' רופאך, שאפרישך מכל המיאוסין הללו, כי המיאוס מביא את האדם לידי חליות. וכן הוא אומר: וברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך. ואינו אומר כי אני ה' רופאך, שתהיה חולה וארפאך, דאם כך הוי קללה". ורמב"ן כדרכו חולק ואומר: "ואין פשוטו של מקרא שיהיה "רופאך" תואר. ואין דרך שיבטיח האדון את עבדיו אם תעשה כל רצוני וחפצי לא אמית אותך בתחלואים רעים. ולא כן כל ההבטחות שבתורה". ראה דברינו [אין הבטחה לצדיק בעולם הזה](#) בפרשת ויצא. רמב"ן מציע שם פירוש אחר שהכונה שלא ימרו כפי שעשו המצרים, אבל אם ישמעו בקול ה' בדרך כלל, אזי גם החללים שאין דרך להימלט מהם, ה' ירפאם. ראה דבריו שם. וכבר הפלגנו דיינו לפסוק "כי אני ה' רופאך". נחזור לפסוק שלנו "ורפוא ירפא".

¹¹ חזרנו ל"רפוא ירפא". פסוק זה אכן נראה כמקור חזק מאד לדעה האנטי-רפואית שראינו ברש"י ואבן עזרא. וכך כותב גם בעל חובת הלבבות בשער ד - שער הביטחון פרק ג: "וההקדמה השלישית, שייחד אלהי בביטחון בו במה שהוא חייב לבטוח בו. ואל ישתן זולתו עמו וימין עליו ועל אחד מהברואים, ויפסיד בטחוננו באלהי בהשתתף זולתו עמו. וכבר ידעת מה שנאמר באסא עם חסידותו עת שסמך על הרופאים, דכתיב ובחוליו לא דרש את ה' כי אם ברופאים, ונענש על זה, ואמר הכתוב: ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו". לעומתם, ראה פירוש דעת מקרא שמנסה לרכך ולאזן עם הדעות הפרו-רפואיות ואלה דבריו: "ואף בחוליו לא דרש את ה' - לא שאל בנביא כמו שעשתה רבקה: ותלך לדרוש את ה'. ולא התפלל אל ה' כמו שעשה חזקיה ... אלא דרש ברופאים בלבד ... ששם בטחוננו ברופאים לבדם".

¹² ורמב"ם שוב יענה מהדוגמא של אדם רעב: "אם רעב אדם ופנה אל הלחם ואכלו שמתרפא מאותו הצער הגדול בלי ספק". ואנו נוסיף גם את הוויכוח של רבי עקיבא עם טורנוסרופוס שתקף אותו מדוע התורה מצווה לעזור לעניים: "אם אלהיכם אוהב עניים הוא, מפני מה אינו מפרנסם?" (בבא בתרא י ע"א), בדברינו [אם כננים אם כעבדים](#), וכן מצוות צדקה. ראה תשובת רבי עקיבא שם ונראה לנו שאפשר להעתיק אותה גם לדיון כאן. הרמב"ם בוודאי יסכים.

¹³ נראה שרמב"ן מנסה לאזן בין המצב האוטופי והרצוי לפיו הכל ביד ה' ובין המציאות של חולה "שלא היה מעדת ה' שחלקם בחיים" וכעת הוא חולה ויש לטפל בו בדרכי הטבע ולא לסמוך על ניסים. כדאי לראות את דברי רמב"ן שם במלואם כיצד הוא "מתמרן" בין שתי הגישות. שים לב איך הוא מזכיר גם את אחריות הרופא ושלא יחשוש שמא ייכשל בטיפול הרפואי (Malpractice). לעומת הדברים המאוזנים כאן, ראה דבריו הנמרצים והברורים של רמב"ן בספרו תורת האדם שער המיחוש, בעניין הצורך בטיפול רפואי של בשר דם: "ומסתברא דהא דאמרינן נתנה תורה רשות לרופא לרפואות ... האי רשות - רשות דמצוה הוא, דמצוה לרפואות ובכלל פקוח נפש הוא, כדתנן: מאכילין אותו ע"פ בקיאים. ותנאי (יומא פ"ג ב') מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו ע"פ בקיאים דבש וכל מיני מתיקה ... ותנן נמי (פ"ד א') החושש בפיו מטילין לו סם בשבת ... וכן בכל מתרפאין חוץ מעצי אשרה. כולן בדרכים של מלאכת הרפואות עושין אותו, ואי אפשר לדעת אותן אלא ע"פ אותה חכמה. וכן עין שמרדה מותר לכוחלה בשבת, מלאכת הכוחלין משערי הקלורין של רפואות היא, והואיל ומחללין שבת ברפואות, שמע מינה בכלל פקוח נפש הן, ופקוח נפש מצוה רבה היא. הזריז בחכמה זו משובח והנשאל מגונה והשוואל שופך דמים. וכל שכן, המתיאש ואינו עושה. ושמע מינה, כל רופא שיועד בחכמה ומלאכה זו חייב

תוספות הרא"ש מסכת ברכות דף ס עמוד א

מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. הקשה ה"ר יעקב מאורלייני"ש: פשיטא! למה לא ירפאו הרופאים? הא כתיב "והשבותו לו" ודרשינן: זו היא השבת גופו. וכתב: "לא תעמוד על דם רעך"! ותירץ שניתן רשות לרפאות בשכר...¹⁴ ולי נראה דחולאים הבאים מחמת אדם, דין הוא שירפאם. אבל חלאים הבאים מעצמן, אי לאו קרא הוה אמינא שאין לרפאותם שנראה כמבטל גזרת המלך.¹⁵

דברים רבה ו יג

כיון שראה משה מה הגיע לאחותו, התחיל צווח ומתפלל עליה בכל לבו ונפשו: "אל נא רפא נא לה". רבותינו אומרים: אמר משה: ריבוננו של עולם, כבר עשית אותי רופא. אם אתה מרפא אותה, הרי מוטב. ואם לאו - מרפא אני אותה... אמר ר' אבא בר כהנא: למה הדבר דומה? לתלמידו של רופא שעלת מלניא¹⁶ באחותו והביא אותה אצל רבו. אמר אותו תלמיד לרבו: מרי, כבר למדת אותי כל סדרן של רפואות. אם אתה מרפא אותה, הרי יפה. ואם לאו - הרי אני מרפא אותה. כך אמר משה: רבש"ע, כבר למדת אותי כל סדרן של נגעים. אם אתה מרפא אותה - הרי יפה. ואם לאו - הרי אני מרפא אותה.¹⁷

מדרש שמואל (בובר) פרשה ד

מעשה ברבי ישמעאל ורבי עקיבה שהיו מהלכין בחוצות ירושלים והיה עמהן אדם אחד. פגע בהם אדם חולה, אמר להן: רבותי, אמרו לי במה אתרפא. אמרו לו: קח לך כד וכך עד שתתרפא. אמר להן אותו האיש שהיה עמהן: מי הכה אותו בחולי? אמרו לו הקב"ה. אמר להן: ואתם הכנסתם עצמכם בדבר שאינו שלכם! הוא הכה ואתם מרפאין?!

אמרו לו: מה מלאכתך? אמר להן: עובד אדמה אני והרי המגל בידי. אמרו לו: מי ברא את האדמה? מי ברא את הכרם? אמר להם: הקב"ה. אמרו לו: ואתה מכניס עצמך בדבר שאינו שלך! הוא ברא אותו ואת אוכל פריין שלו! אמר להן: אין אתם רואין המגל בידי? אילולי שאני יוצא וחורשו ומכסחו ומזבלו ומנכשו, לא העלה מאומה. אמרו לו: שוטה שבעולם, ממלאכתך לא שמעת מה שכתוב: "אָנוֹשׁ פָּחָצִיר יָמִיו פָּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יָצִיץ"

הוא לרפאות, ואם מנע עצמו הרי זה שופך דמים". דברים תקיפים אלה של רמב"ן התגלגלו בספרות הראשונים והאחרונים ושמשו בסיס הלכתי חשוב. ראה טור (ובית יוסף) יורה דעה סימן שלו. ובקיצור שולחן ערוך סימן קצב סעיף ג: "התורה נתנה רשות לרופא שירפא... ולכן אין לו להחולה לסמוך על הנס, אלא חייב להתנהג בדרך העולם לקרות לרופא שירפאהו, וכבר כמה חסידי עולם נתראו על ידי רופאים. ומי שמונע את עצמו לקרות לרופא, שתיים רעות הנהו עושה, האחת דאסור לסמוך על הנס במקום שיש סכנה, ודבר זה גורם שיזכרו עונותיו בשעת חליו, ועוד דהוי יוהרא וגיאות שסומך על צדקתו שיתרפא בדרך הנס, ויש לו לקרוא להרופא היותר מומחה, ובכל זאת לבו יהא לשמים ויבקש רחמים מאת הרופא הנאמן יתברך שמו, ואך בו יבטח לבו". וראה גם ר"י אבן שועיב בדרשתו לפרשת שלח לך שממש הופך את הפסוק הנ"ל מדברי הימים, על אסא שלא דרש בה' רק ברופאים, על פניו: "ונחזור לענין שהתורה לא רצתה שיסמוך אדם על הנס... וכן הוא אומר קטנתי מכל החסידים וגו', וכתב לא תנסו את ה'. וכן צריך לעשות במזונותיו וחוליו, שלא יסמוך על הנס אלא יטרח אחר פרנסתו ורפואתו ויסמוך על השם שיעזרהו עם השתדלותו, וזהו ורפא ירפא, וכתב וגם בחוליו לא דרש את ה' וגו'".

¹⁴ שמהפסוק "לא תעמוד על דם רעך" או "השבותו לו", היינו חושבים שהרופא מחויב לרפא בחינם. באה הדרשה: "ורפוא ירפא - מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות" ומתירה לרופא ליטול שכר על רפואתו.

¹⁵ הרא"ש מחזיר אותנו לסוג הפשרות שראינו אצל אבן עזרא ורמב"ן: יש מקרים שכן מותר וצריך להסתמך על הרופאים ויש שלא (לפחות לבוטחים בה). אבל ר' יעקב מאורלייני"ש, מבעלי התוספות, מביע כאן דעה נחרצת לא רק ברשות שניתנה לרופא לרפא, אלא בחובתו הגמורה לרפא, מדין הצלת נפשות אשר מעוגנת במצוות עשה ולא-תעשה אחרות בתורה שעליהן אין שום וויכוח: השבת אבידה ולא תעמוד על דם רעך (ואפשר להוסיף עוד מצוות כמו ואהבת לרעך, וחי אחיך עמך ועוד. ראה דבריו הנמרצים של הרמב"ם בהלכות מתנות עניים פרק ח לגבי פדיון שבוים). הרשות שנותנת המכילתא לרופא, מציע ר' יעקב מאורלייני"ש, היא ליטול שכר על פעולת הרפואה. מעיון בפרויקט השו"ת בקשר שבין רפואה ודין "לא תעמוד על דם רעך", נראה בברור שמרוצת הזמן, אולי עם התפתחות הרפואה והצלחותיה "בשטח", פשיטא לבעלי ההלכה והשו"ת, בפרט המודרניים, שרפואה היא הצלה לכל דבר ואין יותר שום פקוק בנחיצותה ובחובה הכפולה: של הרופא לרפא ושל החולה להזדקק לרפואה. הדיון הוא רק אם "הצלה" זו היא ספציפית לרפא את הנזקק (הפוסקים החרדים), או רחבה יותר, כמו ללמוד רפואה ואף לעסוק במחקר רפואי ובקידום הידע הרפואי (הפוסקים המודרניים). ראה דברינו [לא תעמוד על דם רעך](#) בפרשת קדושים.

¹⁶ ראה א.א. הלוי על אתר בשם ש. ליברמן. Maligna

¹⁷ היכן לימד הקב"ה את משה סדרן של רפואות? במרה, פרשת שלח לך? שם אומנם כתוב: "כי אני ה' רופאך" אבל מדרש שמות רבה מג ג אומר ששם לימד הקב"ה את משה איך להפוך "את המר מתוק". אולי בפרשת משפטים: "ורפא ירפא"? בפרשת נגעים בספר ויקרא בפסוקים על ריפוי מהצרעת? כך או כן, התלמיד, משה, מביא את אחותו לרבו, הקב"ה, כי הוא מכיר בכך שעדיין הוא הרופא המומחה. ויחד עם זאת, הוא "מאיים" עליו שאם לא ירפא אותה, הוא התלמיד יעשה זאת. והרב, מה תגובתו? הוא לא מגיב, כביכול הוא אומר לתלמיד: אל "תאיים", לך ועשה את מה שלימדתי אותך. משה הוא אבי הרופאים לא פחות מאשר אבי הנביאים! מה יאמר על כך רמב"ן שמדגיש לעיל שהצדיקים בוטחים בנביאים ולא ברופאים. לו חי הרמב"ן בדורו של משה וחלה, האם היה הולך אליו כנביא או כרופא?

(תהלים קג טו). כשם שהעץ אם אינו נזבל ומתנכש ונחרש אינו עולה, ואם עלה ולא שתה מים אינו חי והוא מת, כך הגוף הוא העץ, הזבל הוא הסם, איש אדמה הוא הרופא.¹⁸

תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה פרק א הלכה ג

אלה מועדי ה', מיכן ואילך: אשר תקראו אותם במועדים. אמר רבי אילא: אם קריתם אותם, הם מועדי. ואם לאו, אינן מועדי... אמר רבי לוי: למלך שהיה לו אורלוגין. כיון שעמד בנו, מסרה לו. אמר רבי יוסה בר חנינה: למלך שהיה לו שומרה. כיון שעמד בנו, מסרה לו. אמר רבי אחא: למלך שהיה לו טבעת. כיון שעמד בנו, מסרה לו. אמר רבי חייה בר בא: לנגר שהיו לו כלי נגרות. כיון שעמד בנו, מסרה לו. אמר רבי יצחק: למלך שהיו לו אוצרות. כיון שעמד בנו, מסרם לו. ורבנן אמרי: לרופא שהיה לו נרתיק של רפואות. כיון שעמד בנו, מסרה לו.¹⁹

שבת שלום מחלקי המים

מים אחרונים: מקובל בשם הרמב"ם: מה הם ראשי התיבות של ב ר י א ו ת ?
בולם רוגזו, ימעיט אוכלו וירבה תנועתו.

¹⁸ ראה שוב דברי הרמב"ם שהבאנו בסוף הערה 4 לעיל בהשוואה בין אוכל ורפואה. מי קדם למי? הרמב"ם או מדרש (מאוחר) זה? בחרנו לסיים הדף במדרש זה המתאר, במשלים שונים, את מסירת קביעת המועדות מבית דין של מעלה לבית דין של מטה וכפי שנדרש במקומות רבים: "אתם אפילו שוגגים, אתם אפילו מוטעים, אתם אפילו מזידים" (למשל, בגמרא ראש השנה כה ע"א בסיפור על המחלוקת בין ר' יהושע ורבן גמליאל לגבי קביעת מועד יום הכיפורים). ראה גם תחילת המדרש בירושלמי שם אין בית הדין של מעלה מתכנס לקראת ראש השנה וכשהחליטו בית הדין למטה לעבר את חודש אלול (מה שמאד נדיר), מתפזר בית הדין של מעלה והכל נדחה למחרת. מה שחשוב לנו הוא המשל האחרון, של חכמים, של נרתיק הרפואות שהמלך מוסר לבנו. אמנם "אין למדין מן המדרש" (לא מצאנו מקור הביטוי, גאונים?), אבל נראה שיש במשל של חכמים על נרתיק הרפואות שהמלך מוסר בנאמנות לבנו, דרשה "המשיחה לפי תומה" אגב נושא אחר, חיזוק לשיטת הרמב"ם וליחס החיובי לעולם הרפואה. ורפוא ירפא – הקב"ה מוסר לבני האדם את נרתיק (ספר) הרפואות, בדיוק כפי שהוא מוסר להם את כלי הנגרות המסמלים את העולם הטכנולוגי וההנדסי ואת השעון (האורלוגין), המסמל את השליטה של האדם בזמן (שלו).